

Repertoriumnummer 2025 /
Datum van uitspraak 13 maart 2025
Rolnummer 2023/AB/181
Beslissing waartegen beroep 22/746/A NI. arbeidsrechtbank Brussel 13 februari 2023

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

arrest

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - werkloosheid
tegensprekelijk arrest
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580,2° Ger. W.)

VERDUSSEN D T, RRN, wonende te
appellant,
in persoon verschenen en bijgestaan door mr. DE N T, advocaat te 1000 BRUSSEL,

tegen:

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING (hierna: "**RVA**"), openbare instelling, ON
0206.737.484, met kantoren te 1000 BRUSSEL, Keizerslaan 7,
geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. V J, advocaat te 1502 LEMBEEK.

I. De feiten

De heer V is sinds geruime tijd in dienst als werknemer bij de onderneming "Food Lovers bvba" (1 januari 2017 volgens de Dimona-gegevens, zie p. 81 adm. dossier RVA; 17 oktober 2016 volgens de heer V, zie p. 4 van zijn conclusie). Bij het uitbreken van de corona/COVID 19-crisis en pandemie in maart 2020 wordt hij door zijn werkgever vanaf 17 maart 2020 regelmatig, doch niet ononderbroken, op tijdelijke werkloosheid overmacht wegens corona geplaatst (zie p. 78 e.v. adm. dossier RVA). Middels het formulier C3.2-werknemer-corona vraagt de heer V zelf ook de bijbehorende werkloosheidsuitkeringen aan (zie stuk nr. 30.1 rechtsplegingsdossier CTAH).

Met ingang van 16 juli 2020 wordt door de heer V samen met een aantal derden de VZW Sukkelweg Hockey Club opgericht (ondernemingsnummer 0750771981). De heer V wordt samen met twee anderen benoemd tot onbezoldigd bestuurder van deze VZW. (zie p. 3 + p. 5-10 adm. dossier RVA, stuk A.1 dhr. V). De heer V brengt de RVA hiervan niet op de hoogte.

Vanaf 6 januari 2021 sluit de heer V zich als zelfstandige in bijberoep aan bij een sociale verzekeringskas (zie p. 75 bovenaan adm. dossier RVA; het betreft "Xerius", zie stuk A.4, 2de pagina dhr. V). In de Kruispuntbank voor Ondernemingen wordt hij als zelfstandige natuurlijke persoon geregistreerd vanaf 1 februari 2021 onder het ondernemingsnummer (zie p. 12-14 + p. 75 onderaan adm. dossier RVA). Als activiteit wordt o.a. vermeld "gastenkamers" (Nacebel-code 55.204) en "sport- en recreatieonderwijs" (Nacebel-code 85.510). Ook hiervan brengt de heer V de RVA niet op de hoogte.

Op 13 april 2022 wordt de heer V door de RVA uitgenodigd voor een verhoor op 25 april 2022 (zie p. 16-17 adm. dossier RVA):

“[...]

Waarom wordt u uitgenodigd?

Uit een controleonderzoek blijkt dat u geen aangifte deed van de zelfstandige activiteit die u uitoefent tijdens uw werkloosheid, met name: bestuurder bij vzw Sukkelweg Hockey Club en uw registratie als natuurlijk persoon gekend onder het nummer 0760.925.804. De eventueel ten onrechte ontvangen werkloosheidsuitkeringen dienen te worden teruggevorderd, en dit vanaf 16.07.2020.

Als u van oordeel bent dat uw activiteit beperkt was qua omvang, duur, frequentie van uitoefening, ... gelieve daar de objectieve bewijzen van bij te brengen.

Bijvoorbeeld: de resultatenrekening(en), verkoopfacturen, overzicht gewerkte dagen, btw-listings, klantenlistings, ...

Als u momenteel nog tijdelijk werkloos bent, gelieve dan contact op te nemen met uw uitbetalingsinstelling om een aangifte in te dienen van uw activiteit.

Bijgevolg nodig ik u uit om u de mogelijkheid te geven hierover meer uitleg te geven. Daarna zal ik, rekening houdend met uw verklaring, een beslissing nemen over uw recht op uitkeringen.

U kan zich tijdens het verhoor laten bijstaan door een syndicaal afgevaardigde of een advocaat.

[...]”

Tijdens zijn verhoor door de RVA op 25 april 2022 legt de heer V de volgende verklaring af (p. 21 adm. dossier RVA, vrije vertaling door het arbeidshof):

“Ik beheer een Air BnB, ik houd mij bezig met de reservaties, de planning voor de schoonmaakploeg, ... Ik besteed er maximum één uur per week aan. Wanneer ik een bericht ontvang, probeer ik er zo snel als mogelijk op te antwoorden.

Ik ontvang een vast bedrag van 350 € per maand. Ik overhandig u de facturen. Ik geef ook opleidingen hockey op zeer beperkte wijze. Ik geef u de facturen. Ik vul deze aan met de exacte data van de opleidingssessies.

Ik was niet op de hoogte van het feit dat ik mijn zelfstandige activiteit moest aangeven, ik dacht dat dit automatisch gebeurde.”

Op 12 mei 2022 neemt de RVA de volgende beslissing (C29) (p. 48-57 adm. dossier RVA):

“Waarover gaat deze brief?”

Met deze brief deel ik u mee dat ik heb besloten:

- *om u uit te sluiten van het recht op uitkeringen vanaf 01.01.2021 (artikelen 44, 45, 48 en van het koninklijk besluit van 25.11.1991 houdende de werkloosheidsreglementering);*
- *om de uitkeringen die u onrechtmatig ontving vanaf 01.01.2021 terug te vorderen (artikel 169 van het voormeld koninklijk besluit);*
- *u uit te sluiten van het recht op uitkeringen vanaf 16.05.2022 gedurende een periode van 6 weken. Eventuele ziekteperiodes verlengen op evenredige wijze de effectieve duur van de sanctie met een maximum van 3 jaar (artikelen 154 en 158 van het voornoemde koninklijk besluit).*

Op welke redenen steunt deze beslissing?

- ***Wat betreft de uitsluiting op grond van de artikelen 44 en 45 van het voormeld koninklijk besluit :***

De reglementering voorziet dat de werkloze zonder arbeid en zonder loon moet zijn om uitkeringen te kunnen genieten (artikel 44).

Wordt onder andere beschouwd als arbeid : de activiteit verricht voor zichzelf die kan worden ingeschakeld in het economische ruilverkeer van goederen en diensten en die niet beperkt is tot het gewoon beheer van het eigen bezit (artikel 45, eerste lid, 1°).

Uit een onderzoek door onze controledienst blijkt dat u, terwijl u uitkeringen genoot als volledig werkloze, vanaf 16.07.2020 een zelfstandige activiteit verricht. Inderdaad, u bent geregistreerd als bestuurder van de onderneming SUKKELWEG HOCKEY CLUB, gekend onder het ondernemingsnummer 0750.771.981.

Deze activiteit kan worden ingeschakeld in het economische ruilverkeer van goederen en diensten en is niet beperkt tot het gewoon beheer van uw eigen bezit. De activiteit die u heeft verricht, moet dus worden beschouwd als arbeid in de zin van artikel 45.

Daar u vanaf 01.01.2021 niet zonder arbeid was, kan u geen uitkeringen genieten voor de voormelde arbeidsperiode.

- **Wat betreft de uitsluiting op grond van artikel 71 van het voormeld koninklijk besluit :**

Om uitkeringen te kunnen genieten, moet de werknemer in het bezit zijn van een controlekaart vanaf de eerste effectieve werkloosheidsdag van de maand tot de laatste dag van de maand en deze bij zich bewaren. Hij moet eveneens vóór de aanvang van een activiteit bedoeld in artikel 45, hiervan melding maken op zijn controlekaart met onuitwisbare inkt (artikel 71, eerste lid, 1° en 4°). U heeft deze verplichting, die vermeld staat op uw controlekaart, niet nageleefd.

U kan dus geen uitkeringen genieten voor de voormelde arbeidsperiode.

- **Wat de terugvordering betreft op grond van artikel 169 van het voormeld koninklijk besluit :**

Elke onrechtmatig ontvangen som dient te worden terugbetaald (artikel 169, eerste lid van voormeld koninklijk besluit).

Normaal gezien beschikt de RVA over een termijn van 3 jaar om de terugvordering te bevelen van de uitkeringen waarop u geen recht heeft. Deze termijn bedraagt 5 jaar wanneer de betaling van de onverschuldigde uitkeringen het gevolg is van arglist of bedrog van de werkloze. Deze termijn gaat in de eerste dag van het kalenderkwartaal dat volgt op het kwartaal waarin de betaling van de onverschuldigde uitkeringen werd verricht (artikel 7, § 13, tweede en derde lid van de besluitwet van 28 december 1944).

Bijgevolg moeten de uitkeringen worden teruggevorderd vanaf 01.01.2021.

Het totale bedrag dat u moet terugbetalen, de berekening en de wijze waarop u kan terugbetalen, worden u hierbij betekend.

- **Wat betreft de administratieve sanctie op grond van artikel 154 van het voormeld koninklijk besluit :**

U hebt nagelaten om vóór het begin van een activiteit die niet verenigbaar is met het recht op uitkeringen, het overeenstemmende vakje van uw controlekaart zwart te maken. Hierdoor ontving u uitkeringen waarop u geen recht had.

De werkloze die onverschuldigde uitkeringen heeft of kan ontvangen omdat hij nagelaten heeft om vóór het begin van een activiteit die niet verenigbaar is met het recht op uitkeringen, het overeenstemmende vakje van zijn controlekaart

zwart te maken, kan worden uitgesloten van het genot van de uitkeringen gedurende ten minste 4 weken en ten hoogste 26 weken (artikel 154, eerste lid).

De directeur kan zich beperken tot het geven van een verwittiging indien in de voorafgaande twee jaar geen gebeurtenis heeft plaatsgevonden die aanleiding heeft gegeven tot de toepassing van een sanctie op grond van artikel 153, 154 of 155 (artikel 157 bis).

In uw geval werd de duur van de uitsluiting bepaald op 6 weken aangezien ik rekening houd met de ernst en de duur van de inbreuk.

- **Wat uw verweermiddelen betreft :**

U werd met een brief van 13.04.2022 uitgenodigd om verhoord te worden op 25.04.2022, of tegen die datum uiterlijk uw schriftelijke verweermiddelen in te dienen. Ik houd rekening met uw verklaring van 25.04.2022.

Op welke juridische gronden is deze beslissing gesteund?

- Artikels 44, 45, 48, 71, 139, 142, 144, 154, 158 en 169 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering;
- Artikel 7, § 13, tweede en derde lid van de besluitwet van 28 december 1944.”

Dezelfde dag, 12 mei 2022, gaat de RVA ook over tot de aangekondigde terugvordering en dit voor een bedrag van 17.680,76 euro (C31)¹. Uit het bijbehorende terugvorderingsblad (C32) blijkt dat dit de werkloosheidsuitkeringen betreffen voor de maanden januari 2021 tot en met januari 2022 (zie stuk nr. 31.2 rechtsplegingsdossier CTAH²).

Aangezien de heer V zich hiermee niet kon verzoenen, tekende hij hiertegen beroep aan met een verzoekschrift dat op 30 juni 2022 werd neergelegd bij de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel.

II. Het bestreden vonnis

De zaak werd bij de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel ingeschreven onder het nummer AR 22/746/A.

De heer V vorderde voor de arbeidsrechtbank:

¹ Deze terugvordering C31 van 12 mei 2022 is terug te vinden in het fysieke dossier van de NI. arbeidsrechtbank Brussel (gele map). De C31 die de RVA op 2 oktober 2024 neerlegde bij het arbeidshof (zie nr. 31.1 rechtsplegingsdossier CTAH) betreft een ander individu (de heer Victor B M).

² Dit terugvorderingsblad C32 is eveneens terug te vinden in het fysieke dossier van de NI. arbeidsrechtbank Brussel (gele map).

“De vordering van conluant ontvankelijk en gegrond te verklaren,

En bijgevolg,

In hoofdorde,

De aangevochten beslissing van de RVA, te dagvaarden partij, dd. 12 mei 2022 met kenmerk C29/7222272022/02577 teniet te doen en conluant volledig in zijn rechten te herstellen;

De tegenvordering van tegenpartij ongegrond te verklaren,

In ondergeschikte orde,

Conluant te veroordelen tot het terugbetalen van een bedrag gelijk aan het bedrag gewonnen in het kader van zijn zelfstandig bijberoep, hetzij 4.200,00 EUR, en, meer ondergeschikt, slechts tot de werkloosheidsbijdragen betaald voor de eerste drie maanden van de litigieuze periode (hetzij 5.505,00 EUR);

Indien een sanctie opgelegd zou moeten worden, conluant slechts te sanctioneren met een verwittiging;

Tegenpartij te veroordelen tot het betalen aan conluant van een schadevergoeding waarvan het bedrag de terug te betalen uitkeringen volledig compenseert, hetzij een provisioneel bedrag van 17.680,76 EUR, minstens van 4.200,00 EUR of 5.505,00 EUR, en, desgevallend, deze compensatie uit te spreken;

Tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding, rechtsplegingvergoeding inbegrepen”

Met een conclusie die werd neergelegd op 23 september 2022 stelde de RVA een tegenvordering in:

“De ingestelde tegenvordering ontvankelijk en gegrond te verklaren en verweerder op tegeneis te veroordelen tot terugbetaling van het bedrag van een voorlopig geschat bedrag van 17.680,76 EUR.”

Met een vonnis van 13 februari 2023 sprak de arbeidsrechtbank zich uit over de zaak. Hierin overwoog de arbeidsrechtbank onder andere het volgende: *“De rechtbank beoordeelt in de eerste plaats het mandaat van de heer V als onbezoldigd bestuurder van de vzw SUKKELWEG HOCKEY CLUB (stuk 1 adm. dossier). Het mandaat als bestuurder in een vzw valt niet onder het begrip arbeid in de zin van artikel 45 Werkloosheidsbesluit, aangezien het in principe niet*

gaat om een activiteit die kan worden ingeschakeld in het economisch ruilverkeer van goederen en diensten. Dit is anders wanneer wordt bewezen dat het mandaat een economische of commerciële activiteit inhoudt. Het is aan de RVA om aan te tonen dat het vervullen van het mandaat in een vzw een economische of commerciële activiteit inhoudt. De RVA bewijst dit niet. Enkel op basis van zijn mandaat als bestuurder van de vzw SUKKEWEG HOCKEY CLUB kan de rechtbank bijgevolg geen schending vaststellen van art. 44 en 45 Werkloosheidsbesluit.” Vervolgens overwoog de arbeidsrechtbank: *De heer V heeft echter daarnaast op 1 februari 2021 een zelfstandige activiteit als natuurlijke persoon aangevat (stuk 2 adm. dossier). De uitzonderingen die tijdens de coronaperiode werden toegestaan met betrekking tot de uitoefening van een bijberoep, golden enkel voor tijdelijk werklozen die, in de loop van de drie maanden vóór ze op tijdelijke werkloosheid wegens corona werden gesteld, al een bijberoep uitoefenden (stuk 6 de heer V). Dit was voor de heer V niet het geval. De uitoefening van een zelfstandige activiteit wordt beschouwd als arbeid die voor zichzelf wordt verricht in de zin van art. 45, 1° Werkloosheidsbesluit. De heer V betwist niet dat hij daadwerkelijk een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend, te weten het beheer van een Airbnb en het geven van hockeylessen. De heer V houdt wel voor dat de omvang van de zelfstandige activiteit erg beperkt was, zowel wat betreft het beheer van de Airbnb als het geven van “enkele” hockeylessen. De omvang van de activiteit en de hieraan bestede tijd is echter niet van belang voor de beoordeling of de werkloze zonder arbeid is in de zin van art. 44 en 45 Werkloosheidsbesluit. Ook een beperkte zelfstandige activiteit valt hieronder, en dit ongeacht of deze inkomsten oplevert of niet. De heer V was dan ook niet zonder arbeid in de betwiste periode en werd door de RVA vanaf 1 januari 2021 terecht uitgesloten van het recht op werkloosheidsuitkeringen op basis van art. 44 en 45 Werkloosheidsbesluit. De bestreden beslissing is op dit punt volledig naar recht verantwoord.”* Na bespreking van de overige punten van de beslissing van 12 mei 2022 oordeelde arbeidsrechtbank als volgt:

“De rechtbank beslist op tegenspraak wat volgt.

De vordering van de heer V is ontvankelijk, maar ongegrond.

De bestreden beslissing van 12 mei 2022 wordt bevestigd in al haar onderdelen.

De rechtbank veroordeelt de heer V tot terugbetaling van de vanaf 1 januari 2021 onrechtmatig ontvangen werkloosheidsuitkeringen voor een bedrag van 17.680,76 euro.

De rechtbank veroordeelt de RVA tot de kosten van het geding, thans enkel begroot op de bijdrage van 24,00 euro die toekomt aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand (art. 1017, tweede lid en 1018 Ger.W. en wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand).

III. De vorderingen in hoger beroep

III.1

Met een verzoekschrift dat op 6 maart 2023 op de griffie van het arbeidshof te Brussel werd ontvangen, tekende de heer V hoger beroep aan tegen dit vonnis.

Dit hoger beroep van de heer V is tijdig en regelmatig naar vorm ingesteld (zie art. 53bis Ger.W., art. 704 §2, art. 792 al. 2, art. 1051 en art. 1057 Ger.W.). Het is ontvankelijk.

Volgens de “synthese beroepsbesluiten” die hij neerlegde op 26 augustus 2024 vordert de heer V in graad van beroep:

“Het hoger beroep van concluant ontvankelijk en gegrond te verklaren,

Het bestreden vonnis teniet te doen en doende wat de eerste rechter had moeten doen,

De oorspronkelijke vordering van verzoeker ontvankelijk en gegrond te verklaren,

En bijgevolg,

In hoofdorde,

De aangevochten beslissing van de RVA, geïntimeerde, dd. 12 mei 2022 met kenmerk C29/7222272022/02577 teniet te doen en verzoeker volledig in zijn rechten te herstellen;

De oorspronkelijk tegenvordering van tegenpartij, geïntimeerde, indien toelaatbaar of ontvankelijk, ongegrond te verklaren;

In ondergeschikte orde,

Zeggen voor recht dat concluant niet de schuldenaar is van de door tegenpartij gevorderde sommen en bijgevolg de oorspronkelijke tegenvordering van tegenpartij als niet toelaatbaar, minstens als ongegrond te verklaren,

Meer ondergeschikt,

Concluant te veroordelen tot het terugbetalen van een beperkt bedrag gelijk aan het bedrag verdient in het kader van zijn zelfstandig bijberoep, hetzij 4.200,00 EUR, en, meer ondergeschikt, slechts tot de werkloosheidsbijdragen betaald voor de eerste drie maanden van de litigieuze periode (hetzij 5.505,00 EUR);

Indien een sanctie opgelegd zou moeten worden, quod non, concluant slechts te sanctioneren met een verwittiging;

Tegenpartij te veroordelen tot het betalen aan verzoeker van een schadevergoeding waarvan het bedrag de terug te betalen uitkeringen volledig compenseert, hetzij een provisieel bedrag van 17.680,76 EUR, minstens van 4.200,00 EUR of 5.505,00 EUR, en, desgevallend, de gerechtelijke compensatie tussen de wederzijdse schuldvorderingen van partijen uit te spreken;

Tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding, rechtsplegingvergoeding inbegrepen, zowel voor de procedure in eerste aanleg als in hoger beroep”

III.2

Er werd door de RVA geen incidenteel beroep aangetekend tegen enig onderdeel van het vonnis van 13 februari 2023. De RVA vraagt in graad van beroep enkel de bevestiging van dit vonnis.

IV. De procedure voor het arbeidshof

De zaak werd door het arbeidshof behandeld op de zitting van 3 oktober 2024 tijdens dewelke de beide partijen de gelegenheid kregen hun standpunt toe te lichten. Hierna werden de debatten gesloten. Mevrouw N. Van den B, Advocaat-generaal, heeft vervolgens op 6 december 2024 een schriftelijk advies neergelegd waarin zij het arbeidshof in hoofdorde adviseert om het beroep gegrond te verklaren en de bestreden beslissing te vernietigen. Dit advies werd door de griffie op 9 december 2024 ter kennis gebracht aan de raadslieden van de beide partijen, waarbij werd meegedeeld dat hun eventuele replieken uiterlijk op 3 januari 2025 neergelegd moesten worden. Er werden geen replieken ontvangen. Na het verstrijken van de repliektermijn werd de zaak in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 13 februari 2025. De uitspraak werd vervolgens verdaagd naar 13 maart 2025.

Het hof heeft kennis genomen van de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder:

- het bestreden vonnis;
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen op de griffie van dit hof op 6 maart 2023;
- de laatste conclusie die door elk van de beide partijen werd neergelegd (26 augustus 2024 voor de heer V en 30 november 2023 voor de RVA);
- de stukken neergelegd namens de beide partijen (met inbegrip van de bijkomende stukken die zij neerlegden op verzoek van het openbaar ministerie);
- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, neergelegd op 6 december 2024.

Het hof heeft toepassing gemaakt van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

V. De beoordeling van het geschil door het arbeidshof

V.1. Uitsluiting van het recht op werkloosheidsuitkeringen vanaf 1 januari 2021

Met de beslissing van 12 mei 2022 sluit de RVA de heer V vanaf 1 januari 2021 uit van het recht op werkloosheidsuitkeringen en dit met verwijzing naar de artikelen 44, 45, 48 en 71 van het KB van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering (hierna “Werkloosheidsbesluit”).

Beoordeling:

V.1.1.

Om te kunnen genieten van werkloosheidsuitkeringen moet de werkloze zowel toelaatbaarheids- als toekenningsvoorwaarden vervullen. De toekenningsvoorwaarden worden geregeld door Hoofdstuk III van het Werkloosheidsbesluit, waarvan Afdeling 1 de titel draagt *“onvrijwillig zonder arbeid en zonder loon zijn”*. Het eerste artikel binnen deze afdeling, dit is het artikel 44, bepaalt: *“Om uitkeringen te kunnen genieten moet de werkloze wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil zonder arbeid en zonder loon zijn.”*

Deze bepaling geldt zowel voor volledig werklozen als voor tijdelijk werklozen.

Wordt volgens het artikel 45, 1ste lid Werkloosheidsbesluit voor de toepassing van het artikel 44 als *“arbeid”* beschouwd:

“1° de activiteit verricht voor zichzelf die ingeschakeld kan worden in het economische ruilverkeer van goederen en diensten en die niet beperkt is tot het gewone beheer van het eigen bezit;

2° de activiteit verricht voor een derde, waarvoor de werknemer enig loon of materieel voordeel ontvangt dat tot zijn levensonderhoud of dat van zijn gezin kan bijdragen.”

Een activiteit die verricht wordt als zelfstandige valt onder art. 44, 1° Werkloosheidsbesluit.

In principe is het verrichten van dergelijke arbeid tijdens een periode van (tijdelijke of volledige) werkloosheid dus verboden overeenkomstig art. 44 en 45 Werkloosheidsbesluit.

In afwijking van dit principiële verbod om arbeid te verrichten tijdens een periode van (tijdelijke of volledige) werkloosheid, voorziet art. 48 §1 Werkloosheidsbesluit evenwel het volgende:

“De werkloze die op bijkomstige wijze een activiteit uitoefent in de zin van artikel 45, niet bedoeld in artikel 48bis, kan mits toepassing van artikel 130, uitkeringen genieten op voorwaarde dat :

1° hij daarvan aangifte doet bij zijn uitkeringsaanvraag;

2° *hij deze activiteit reeds uitoefende terwijl hij tewerkgesteld was als werknemer, en dit ten minste gedurende de drie maanden voorafgaand aan de uitkeringsaanvraag; deze periode wordt verlengd met de periodes van tijdelijke werkloosheid in het hoofdberoep en met de periodes van werkverhindering ingevolge overmacht;*

3° *hij deze activiteit voornamelijk verricht tussen 18 u en 7 uur. Deze beperking geldt niet voor de zaterdagen en de zondagen, en voor de tijdelijk werkloze, evenmin voor de dagen waarop hij in zijn hoofdberoep gewoonlijk inactief is;*

4° *het geen activiteit betreft :*

- a) *in een beroep dat alleen na 18 uur wordt uitgeoefend;*
- b) *in een beroep dat valt onder het hotelbedrijf, met inbegrip van de restaurants en de drankgelegenheden, of onder de vermaakondernemingen, of het geen activiteit betreft als leurder, reiziger, verzekeringsagent of -makelaar, tenzij de activiteit van gering belang is;*
- c) *die, krachtens de wet van 6 april 1960 betreffende de uitvoering van bouwwerken, niet verricht mag worden.”*

Uit deze bepalingen volgt dat wanneer de werkloze een activiteit uitoefent die als bijkomstig kan beschouwd worden, deze werkloze – mits een aantal andere vereisten te vervullen- die activiteit kan cumuleren met werkloosheidsuitkeringen en dit volgens een formule die voorzien wordt in art. 130 Werkloosheidsbesluit. Uit de gebruikte formulering blijkt bovendien dat de voorwaarden 1° tot 4° cumulatief vervuld moeten worden door de werkloze wil hij desgevallend in aanmerking komen voor de in art. 48 §1 voorziene versoepeling op art. 44 en 45 Werkloosheidsbesluit. Zo de werkloze één van deze voorwaarden niet vervult, verliest hij het recht op de werkloosheidsuitkeringen (zie en vgl. Cass. 27 april 1992, N-19920427-11, <https://juportal.be>; Cass. 7 september 1998, S980030N, <https://juportal.be>). De tekst van art. 48 §1 Werkloosheidsbesluit voorziet immers uitdrukkelijk dat de werkloze de uitkeringen maar “*kan [...] genieten op voorwaarde dat [...]*”. Dat de andere voorwaarden van art. 48 §1 Werkloosheidsbesluit misschien wel vervuld zijn, doet daaraan geen afbreuk. Eén van de voorwaarden om een activiteit te kunnen uitoefenen met behoud van uitkeringen, is dat men deze activiteit reeds uitoefende tijdens de tewerkstelling als werknemer (art. 48 §1, 2°) en dat daarvan aangifte gedaan wordt bij de uitkeringsaanvraag (art. 48 §1, 1°). Een andere voorwaarde is dat de activiteit enkel op bepaalde tijdstippen wordt uitgeoefend (art. 48 §1, 3°).

Omwille van het uitbreken van de corona/COVID 19-crisis en pandemie midden maart 2020, werden evenwel een aantal regels met betrekking tot het uitoefenen van een bijkomende activiteit tijdens een periode van tijdelijke werkloosheid versoepeld. In dat verband bepaalt art. 1 van het KB van 22 juni 2020 betreffende diverse tijdelijke maatregelen in de werkloosheidsreglementering omwille van het COVID-19-virus (BS 25 juni 2020³):

³ De volledige titel van het KB luidt: KB betreffende diverse tijdelijke maatregelen in de werkloosheidsreglementering omwille van het COVID-19-virus en tot wijziging van de artikelen 12 en 16 van

*“In afwijking van artikel 44 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering, kan de tijdelijk werkloze **voor de periode van 1 februari 2020 tot en met 30 juni 2020, zonder te voldoen aan de voorwaarden van artikel 48, § 1, van hetzelfde koninklijk besluit, met behoud van het recht op uitkeringen op bijkomstige wijze een activiteit uitoefenen, voor zover hij deze bijkomstige activiteit reeds uitoefende in de loop van de drie maanden, gerekend van datum tot datum, voorafgaand aan de eerste dag waarop hij ingevolge het COVID-19-virus tijdelijk werkloos werd gesteld.**” (onderlijning en nadruk door het arbeidshof)*

Dit artikel trad (retroactief) in werking op 1 februari 2020 (art. 8 KB 22 juni 2020).

Met deze bepaling was het dus mogelijk om in de periode van 1 februari 2020 tot en met 30 juni 2020 inkomsten uit een bijkomstige activiteit als werknemer of zelfstandige tijdens de periode van tijdelijke werkloosheid te cumuleren met de werkloosheidsuitkeringen zonder dat er bij de uitkeringsaanvraag aangifte gedaan moest worden van deze activiteit. Ook de voorwaarde dat de activiteit enkel op bepaalde tijdstippen wordt uitgeoefend en dat bepaalde activiteiten uitgesloten zijn, viel tijdelijk weg. De enige voorwaarde die nog gold was dat de bijkomstige activiteit reeds werd uitgeoefend in de loop van de drie maanden voorafgaand aan de eerste dag van tijdelijke werkloosheid.

Met een KB van 15 juli 2020 tot verlenging van de maatregelen genomen op het vlak van werkloosheid in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus COVID-19 (I) (BS 17 juli 2020) werd de datum van “30 juni 2020” vervangen door “31 augustus 2020” (art. 6 KB 15 juli 2020). Het art. 1 werd bovendien aangevuld met een tweede lid: *“Het eerste lid blijft evenwel van toepassing na 31 augustus 2020 voor de tijdelijke werklozen van de ondernemingen en de sectoren die uitzonderlijk hard zijn getroffen door de coronacrisis, in de periode tot en met 31 december 2020.”* Er werd bepaald dat het besluit uitwerking heeft vanaf 30 juni 2020 (art. 16 KB 15 juli 2020).

Met een KB van 22 december 2020 tot uitbreiding en verlenging van de maatregelen genomen op vlak van werkloosheid in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus COVID-19 (BS 11 januari 2021) werd in het eerste lid van art. 1 van het KB van 22 juni 2020 een nieuwe periode toegevoegd na de periode van 1 februari 2020 tot en met 31 augustus 2020, nl. de periode “1 oktober 2020 tot en met 31 maart 2021”. Het tweede lid werd -logisch- opgeheven (art. 4). Er werd bepaald dat het besluit uitwerking heeft vanaf 1 oktober 2020 (art. 9).

het koninklijk besluit van 30 maart 2020 tot aanpassing van de procedures in het kader van tijdelijke werkloosheid omwille van het COVID-19-virus en tot wijziging van artikel 10 van het koninklijk besluit van 6 mei 2019 tot wijziging van de artikelen 27, 51, 52bis, 58, 58/3 en 63 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering en tot invoeging van de artikelen 36sexies, 63bis en 124bis in hetzelfde besluit.

Vervolgens werd de einddatum met verschillende KB's telkens weer aangepast om uiteindelijk uit te komen op 31 december 2022 (art. 5 KB van 2 mei 2021 waarbij "31 maart 2021" werd gewijzigd in "30 juni 2021", art. 5 KB 11 juli 2021 waarbij "30 juni 2021" werd gewijzigd in "30 september 2021", art. 2 KB 15 november 2021 waarbij "30 september 2021" werd gewijzigd in "31 december 2021", art. 2 KB 16 januari 2022 waarbij "31 december 2021" werd gewijzigd in "31 maart 2022", art. 3 KB 31 maart 2022 waarbij "31 maart 2022" werd gewijzigd in "30 juni 2022" en art. 5 KB 7 juli 2022 waarbij "30 juni 2022 werd gewijzigd in "31 december 2022").

Samengevat kon de tijdelijk werkloze dus op basis van art. 1 van het KB van 22 juni 2020 in de periode van 1 februari 2020 tot en met 31 augustus 2020 en in de periode van 1 oktober 2020 tot en met 31 december 2022⁴ een bijkomstige activiteit uitoefenen met behoud van werkloosheidsuitkeringen zonder te moeten voldoen aan de voorwaarden van art. 48 §1 Werkloosheidsbesluit op voorwaarde dat hij deze bijkomstige activiteit reeds uitoefende in de loop van de drie maanden, gerekend van datum tot datum, voorafgaand aan de eerste dag waarop hij ingevolge het COVID-19-virus tijdelijk werkloos werd gesteld.

Daarbij moet bijkomend het volgende gepreciseerd worden:

- De bijkomstige activiteit moet door de betrokkene minstens één dag uitgeoefend geweest zijn in de loop van de drie maanden voorafgaand aan de eerste dag waarop de werkloze door het COVID-19-virus tijdelijk werkloos werd gesteld. Dat één dag volstaat en er niet, zoals in de algemene regeling, sprake moet zijn van een uitoefening "*gedurende*" drie maanden, blijkt uit de bewoordingen zelf van art. 1 KB 22 juni 2022. Hierin is immers sprake van "*in de loop van de drie maanden*".
- Het begrip "*eerste dag waarop hij ingevolge het COVID-19-virus tijdelijk werkloos werd gesteld*" wordt door het KB van 22 juni 2020 niet gedefinieerd. De preambule bij dit KB en het verslag aan de Koning bieden evenmin nadere toelichting of opheldering. Ook in de KB's die de regeling telkens verlengd hebben, valt geen nadere precisering terug te vinden.

Uit de preambule bij het KB van 22 juni 2020 blijkt wel de wens van de wetgever om een snelle uitbetaling van de werkloosheidsuitkeringen te garanderen aan alle tijdelijk werklozen, ongeacht of deze een bijkomstige activiteit uitoefen of niet, reden waarom tijdelijk werd afgeweken van bepaalde voorwaarden inzake het uitoefenen van een bijkomstige activiteit in combinatie met werkloosheidsuitkeringen. De COVID-19-crisis/pandemie evolueerde vervolgens onvoorspelbaar, reden waarom de regeling meermaals retroactief werd verlengd. In dergelijke omstandigheden kan het

⁴ Voor tijdelijke werklozen van de ondernemingen en de sectoren die uitzonderlijk hard zijn getroffen door de coronacrisis kon dit ook in de maand september 2020.

niet de bedoeling van de wetgever geweest zijn en zou het niet gerechtvaardigd zijn om de mogelijkheid van de cumul tussen een bijkomstige activiteit en de werkloosheidsuitkeringen ontvangen in het kader van tijdelijke werkloosheid enkel toe te laten en voor te behouden aan de werknemers die hun bijkomstige activiteit hebben opgestart vóór de allereerste periode van tijdelijke werkloosheid ingevolge het COVID-19-virus, indien zij er meerdere hebben gekend. Zodoende verwijst *“eerste dag waarop hij ingevolge het COVID-19-virus tijdelijk werkloos werd gesteld”* volgens het arbeidshof naar de eerste dag van de periode van tijdelijke werkloosheid ten gevolge van het COVID-19-virus waarvoor een uitkering wordt gevraagd, zelfs indien de betrokkene voordien andere periodes van tijdelijke werkloosheid heeft gekend ten gevolge van dit virus (zie en vgl. Cass. 10 juni 2024, S.23.0050.F, op eensluidende conclusie van Advocaat-generaal H. Mormont, arrest en advies te raadplegen op <https://juportal.be>).

Aldus is deze *“eerste dag”* niet beperkt tot enkel de eerste dag van de allereerste periode van tijdelijke werkloosheid ingevolge het COVID-19-virus, maar wordt elke eerste dag van elke nieuwe periode van tijdelijke werkloosheid ingevolge het COVID-19-virus geïndiceerd. Of met andere woorden, zoals treffend verwoord door mevrouw de Advocaat-generaal in haar schriftelijk advies: *“In de mate de periode van tijdelijke werkloosheid wegens Covid-19 wordt afgewisseld met (een periode van) tewerkstelling, gaat er een nieuwe periode van tijdelijke werkloosheid in en dus ook een eerste dag in de zin van artikel 1 van het K.B. van 22.06.2020.”* (zie schriftelijk advies p. 7)

De duur van de periode van tewerkstelling is, net zoals de duur van de periode van tijdelijke werkloosheid, irrelevant. Dit kan telkens een korte periode zijn. Daarbij neemt het arbeidshof wel aan dat de zaterdagen en zondagen die enerzijds volgen op één of meerdere aaneengesloten dagen van tijdelijke werkloosheid en anderzijds voorafgaan aan één of meerdere aaneengesloten dagen van tijdelijke werkloosheid, geen onderbreking vormen van een periode van tijdelijke werkloosheid. Er moet hiervan dus abstractie gemaakt worden om een periode als een aaneengesloten periode van tijdelijke werkloosheid te beschouwen.

V.1.2.

Uit de stukken die voorliggen blijkt enerzijds dat de heer V op 16 juli 2020 samen met een aantal anderen de VZW Sukkelweg Hockey Club oprichtte met ondernemingsnummer 0750.771.981 waarvan hij vanaf dezelfde datum één van de onbezoldigde bestuurders was en anderzijds dat hij zich vanaf 6 januari 2021 aansloot bij de sociale verzekeringskas Xerius als zelfstandige in bijberoep en dat hij voor die activiteit vanaf 1 februari 2021 geregistreerd werd in de KBO onder het ondernemingsnummer 0760.925.804.

In de uitnodiging voor het verhoor vermeldde de RVA de beide activiteiten (*“bestuurder bij vzw Sukkelweg Hockey Club en uw registratie als natuurlijk persoon onder het nummer*

0760.925.804”). In de uiteindelijke beslissing van 12 mei 2022 lijkt enkel de activiteit als bestuurder bij de vzw Sukkelweg Hockey Club vermeld te worden, doch anderzijds laat de RVA de uitsluiting wel maar ingaan vanaf 1 januari 2021.

Terecht ging de arbeidsrechtbank in het vonnis van 13 februari 2023 over tot een beoordeling van de beide activiteiten.

V.1.3.

Wat het mandaat van de heer V als onbezoldigd bestuurder van de vzw Sukkelweg Hockey Club betrof, besloot de arbeidsrechtbank dat er hier geen sprake is van arbeid in de zin van art. 45 Werkloosheidsbesluit en dat op basis van dit mandaat geen schending kon vastgesteld worden van art. 44 en 45 Werkloosheidsbesluit.

De heer V tekende op dit punt (uiteraard) geen hoger beroep aan.

Zoals hoger reeds werd aangehaald, tekende de RVA geen incidenteel beroep aan. In de eerste conclusie die in graad van beroep voor de RVA werd neergelegd, wordt enkel ingegaan op de uitbating van de Air BnB en het geven van hockeylessen. Dit zijn de 2 activiteiten die de heer V uitvoert als zelfstandige natuurlijke persoon onder het ondernemingsnummer 0760.925.804 (zie de facturatie betreffende de beide activiteiten: p. 23-37 en p. 43-46 adm. dossier RVA). Ten overvloede kan daar nog aan toegevoegd worden dat ook in de volgende conclusie van de RVA op geen enkel ogenblik wordt ingegaan op het onbezoldigd mandaat van bestuurder in de vzw Sukkelweg Hockey Club.

Zoals mevrouw de Advocaat-generaal terecht aangeeft in haar schriftelijk advies: *“Gezien er geen incidenteel beroep werd ingesteld, is dit onderdeel van het vonnis definitief. In dit verband dient overigens opgemerkt dat de periode van uitsluiting van het recht en de terugvordering een aanvang neemt op 01.01.2021 en dat dit er op wijst dat abstractie werd gemaakt van de activiteit als bestuurder van voormelde vzw.”*

Het arbeidshof sluit zich hierbij aan. Dit onderdeel van het vonnis is definitief en het onbezoldigd mandaat van bestuurder in de vzw Sukkelweg Hockey Club moet dus niet in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van het recht van de heer V op de werkloosheidsuitkeringen die hij ontvangen heeft vanaf januari 2021.

V.1.4.

Zoals hoger al werd aangegeven, sloot de heer V zich bij de sociale verzekeringskas Xerius aan als zelfstandige in bijberoep vanaf 6 januari 2021 (zie p. 75 bovenaan adm. dossier RVA)). Voor wat betreft die activiteit als zelfstandige werd hij vanaf 1 februari 2021 in de Kruispuntbank voor ondernemingen geregistreerd onder het ondernemingsnummer 0760.925.804 met als activiteiten (o.a.) gastenkamers en sport- en recreatieonderwijs.

De aanvang van de zelfstandige activiteit moet dus gesitueerd worden op 6 januari 2021, zoals ook geadviseerd door mevrouw de Advocaat-generaal in haar schriftelijk advies (zie p. 7 onderaan van het schriftelijk advies). Er is geen enkel aanknopingspunt om de aanvangsdatum van de zelfstandige activiteit te situeren op 1 januari 2021 zoals de RVA lijkt te doen nu hij overgaat tot terugvordering vanaf 1 januari 2021.

De heer V bevond zich op dat moment, nl. 6 januari 2021, niet in een periode van tijdelijke werkloosheid wegens het COVID-19-virus. In het administratief dossier van de RVA kunnen de verschillende periodes van tijdelijke werkloosheid teruggevonden worden (zie adm. dossier RVA p. 76-79). Dat het telkens ging om tijdelijke werkloosheid wegens het COVID-19-virus staat niet ter discussie. De werkgever van de heer V, FOODLOVERS bvba, bij wie hij voltijds (38u/week) in dienst is, ressorteert onder het paritair comité 302, zijnde het paritair comité voor het hotelbedrijf, één van de door de corona/covid 19-crisis en pandemie zwaar getroffen sectoren (zie loonfiches: stuk A.2 dhr. V). Uit deze stukken blijkt dat de heer V zich in een aaneengesloten periode van tijdelijke werkloosheid bevond vanaf donderdag 10 december 2020⁵ tot en met vrijdag 1 januari 2021. Voor zaterdag 2 januari en zondag 3 januari 2021 wordt er uiteraard geen tijdelijke werkloosheid geregistreerd. Echter wordt er vervolgens voor maandag 4 januari 2021, dinsdag 5 januari 2021 en woensdag 6 januari 2021 evenmin tijdelijke werkloosheid geregistreerd. Pas vanaf donderdag 7 januari 2021 wordt er opnieuw tijdelijke werkloosheid geregistreerd die ditmaal doorloopt tot en met vrijdag 29 januari 2021. Aldus is er een duidelijke onderbreking van de tijdelijke werkloosheid vanaf 4 januari 2021 en moet aangenomen worden dat de heer V van maandag 4 januari 2021 tot en met woensdag 6 januari 2021 werd tewerkgesteld in het kader van zijn arbeidsovereenkomst bij FOODLOVERS bvba. Het is op woensdag 6 januari 2021 dat zijn bijkomstige zelfstandige activiteit aanvangt. Hij was op dat ogenblik tewerkgesteld als werknemer en niet in tijdelijke werkloosheid. Er vangt maar een nieuwe periode van tijdelijke werkloosheid aan op donderdag 7 januari 2021, waarbij die dag de eerste dag tijdelijke werkloosheid van die periode is.

Aldus heeft de heer V zijn bijkomstige activiteit minstens één dag uitgeoefend, nl. op woensdag 6 januari 2021, samen met zijn voltijdse tewerkstelling als werknemer in de loop van de drie maanden voorafgaand aan de eerste dag waarop hij opnieuw tijdelijk werkloos werd gesteld, nl. op donderdag 7 januari 2021.

Aldus beantwoordt de bijkomstige activiteit die de heer V uitoefende vanaf 6 januari 2021 aan de voorwaarden van art. 1 van het KB van 22 juni 2020 en kon hij deze activiteit combineren met de werkloosheidsuitkeringen die hij ontving in het kader van zijn tijdelijke werkloosheid.

⁵ Voor de maand december 2020 wordt er voorafgaand aan donderdag 10 december enkel tijdelijke werkloosheid geregistreerd op dinsdag 1 december 2020 en vrijdag 4 december 2020.

Het arbeidshof sluit zich dus volledig aan bij het schriftelijk advies van mevrouw de Advocaat-generaal en maakt zich dit eigen:

“Toegepast op onderhavige casus kan worden vastgesteld dat de nevenactiviteit (voor de eerste maal) werd uitgeoefend vanaf woensdag 06.01.2021⁵.

Uit het volledige overzicht inzake de tijdelijke werkloosheid wegens Covid-19 blijkt dat de verschillende periodes van tijdelijke werkloosheid werden afgewisseld met (korte) periodes van tewerkstelling.

Gezien betrokkene zijn nevenactiviteit uitoefende op 06.01.2021, hetzij een datum waarop hij in het kader van zijn arbeidsovereenkomst arbeidsprestaties leverde, en de tijdelijke werkloosheid terug een aanvang nam op 07.01.2021, voldoet deze nevenactiviteit aan voormelde voorwaarde ex geciteerd artikel 1 dat deze werd verricht in de loop van de periode van drie maand voorafgaand aan de eerste dag van de periode van tijdelijke werkloosheid wegens Covid-19. Betrokkene was in de periode van 04 tot en met 06.01.2021 tewerkgesteld in het kader van zijn arbeidsovereenkomst.

Dat dit een korte periode is, is irrelevant.

Gezien deze nevenactiviteit heel de litigieuze periode doorloopt en dus telkens wordt verricht in de respectieve periodes van (normale) tewerkstelling en dus in de loop van de drie maanden voorafgaand aan elke eerste dag van elke nieuwe periode van tijdelijke werkloosheid betreft het duidelijk een toegelaten bijkomstige activiteit⁶. In dit verband dient nog opgemerkt dat het bijkomstig karakter als dusdanig niet wordt betwist.

Gezien de hockeylessen kaderen in deze zelfstandige nevenactiviteit geldt dit evenzeer voor dit onderdeel van deze activiteiten, voor zover deze niet als occasionele activiteiten worden beschouwd.

Deze nevenactiviteit kan bijgevolg worden gecombineerd met uitkeringen tijdelijke werkloosheid Covid-19 gedurende de hele litigieuze periode.

De beslissing die er van uitgaat dat dit niet het geval is en dat een aangifte ex artikel 48, §1 Werkloosheidsbesluit vereist was, is niet rechtsgeldig en dient integraal te worden vernietigd.

⁵ Ofschoon er verscheidene data worden vermeld in het dossier, blijkt dat er werd gefactureerd voor prestaties in januari 2021 en dat betrokkene op 06.01 als zelfstandige bij de zelfstandige kas was ingeschreven voor deze activiteit.

⁶ Ook als 01.02.2021 als startdatum wordt genomen, komt men tot dezelfde conclusie.” (zie schriftelijk advies p. 7-8)

De RVA heeft de heer V dus ten onrechte op grond van de art. 44, 45 en 48 Werkloosheidsbesluit uitgesloten van het recht op werkloosheidsuitkeringen vanaf 1 januari 2021. De heer V valt onder het toepassingsgebied van art. 1 van het KB van 22 juni 2020 en voldeed aan de voorwaarden die hierin gesteld worden om zijn bijkomstige activiteit te mogen cumuleren met de uitkeringen die hij ontving in het kader van de tijdelijke werkloosheid.

V.1.5.

De RVA heeft de heer V eveneens uitgesloten van het recht op werkloosheidsuitkeringen vanaf 1 januari 2021 op grond van art. 71 Werkloosheidsbesluit. In de beslissing van 12 mei 2022 wordt specifiek verwezen naar art. 71, eerste lid, 1° en 4° Werkloosheidsbesluit.

Art. 71, eerste lid, 1° Werkloosheidsbesluit bepaalt dat om uitkeringen te kunnen genieten de werkloze *“in het bezit (moet) zijn van een controlekaart vanaf de eerste effectieve werkloosheidsdag van de maand tot de laatste dag van de maand en deze bij zich bewaren.”*
Art. 71, eerste lid, 4° Werkloosheidsbesluit bepaalt dat om uitkeringen te kunnen genieten de werkloze *“voor de aanvang van de activiteit bedoeld in artikel 45, hiervan melding (moet) maken op zijn controlekaart met onuitwisbare inkt.”*

Het is evenwel zo dat de verplichtingen inzake het bijhouden en invullen van een controlekaart niet golden voor tijdelijk werklozen in het kader van de corona/covid 19-crisis en pandemie. Art. 4 van het KB van 30 maart 2020 tot aanpassing van de procedures in het kader van tijdelijke werkloosheid omwille van het Covid-19-virus en tot wijziging van artikel 10 van het koninklijk besluit van 6 mei 2019 tot wijziging van de artikelen 27, 51, 52bis, 58, 58/3 en 63 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering en tot invoeging van de artikelen 36sexies, 63bis en 124bis in hetzelfde besluit (BS 2 april 2020) bepaalt immers:

“Artikel 71 van hetzelfde koninklijk besluit⁶ is niet van toepassing op de tijdelijk werkloze.”

De heer V die een tijdelijk werkloze was, moest dus geen controlekaart bijhouden. De RVA heeft de heer V zodoende ten onrechte op basis van art. 71 Werkloosheidsbesluit uitgesloten van het recht op werkloosheidsuitkeringen vanaf 1 januari 2021.

V.2. Terugvordering van de werkloosheidsuitkeringen ontvangen vanaf 1 januari 2021

De RVA vordert de werkloosheidsuitkeringen terug die de heer V ontving vanaf 1 januari 2021 en dit op grond van art. 169 Werkloosheidsbesluit.

Beoordeling:

⁶ Uit art. 1 van het KB van 30 maart 2020 blijkt dat hier het Werkloosheidsbesluit bedoeld wordt.

Een werkloze die onrechtmatig uitkeringen ontvangen heeft, is, op grond van art. 169 en 170 Werkloosheidsbesluit, verplicht deze terug te betalen. Deze regel is geen sanctie, maar louter de toepassing van de principes van het gemene recht. Art. 5.195 BW voorziet immers: *“Iedere betaling onderstelt een schuld: hetgeen betaald is zonder verschuldigd te zijn, kan worden teruggevorderd overeenkomstig de artikelen 5.133 tot 5.134.”* (voorheen art. 1235 Oud BW).

Echter is het zo dat de heer V niet onrechtmatig uitkeringen heeft ontvangen. Uit hetgeen hierboven onder het punt V.1. door het arbeidshof werd uiteengezet en beslist, blijkt immers dat de RVA ten onrechte overging tot uitsluiting van de heer V van het recht op werkloosheidsuitkeringen. Er liggen klaarblijkelijk ook geen andere gronden voor om de heer V vanaf 1 januari 2021 het recht op werkloosheidsuitkeringen te onttrekken en de door hem ontvangen werkloosheidsuitkeringen terug te vorderen.

De terugvordering is zodoende niet naar recht verantwoord en de tegenvordering die de RVA voor de arbeidsrechtbank instelde, is ongegrond.

V.3. Administratieve sanctie

In de beslissing van 12 mei 2022 legde de RVA aan de heer V als sanctie een uitsluiting voor een periode van 6 weken op. De RVA verwees daarbij naar art. 154 Werkloosheidsbesluit. Volgens de RVA had de heer V nagelaten om vóór het begin van zijn activiteit als zelfstandige het overeenstemmende vakje op zijn controlekaart zwart te maken.

Beoordeling:

De werkloze die onverschuldigde uitkeringen heeft ontvangen omdat hij vóór het begin van een activiteit die niet verenigbaar is met het recht op uitkeringen, het overeenstemmende vakje van zijn controlekaart niet heeft zwartgemaakt, kan worden uitgesloten van het genot van de uitkeringen gedurende ten minste 4 weken en ten hoogste 26 weken (art. 154, 1ste lid, 1° Werkloosheidsbesluit). De directeur van het werkloosheidsbureau kan zich ook beperken tot een verwittiging indien in de voorbije 2 jaar geen sanctie werd opgelegd (art. 157bis Werkloosheidsbesluit).

Zoals hoger reeds werd uiteengezet, moesten de tijdelijk werklozen geen controlekaart bijhouden tijdens de corona/covid 19-crisis en pandemie (zie art. 4 van het reeds aangehaalde KB van 30 maart 2020). Aangezien de heer V geen controlekaart moest bijhouden, kon van hem ook niet verwacht worden dat hij hierop enig vakje zwart zou maken.

Er kon zodoende in dit verband door de RVA geen enkele sanctie opgelegd worden aan de heer V.

V.4. Besluit

Uit al het bovenstaande volgt dat de beslissing van de RVA van 12 mei 2022 en de bijbehorende terugvordering niet naar recht verantwoord zijn.

De arbeidsrechtbank heeft in het vonnis van 13 februari 2023 ten onrechte deze beslissing van 12 mei 2022 bevestigd in al zijn onderdelen en eveneens ten onrechte de heer V veroordeeld tot terugbetaling van een bedrag van 17.680,76 euro aan de RVA.

Het hoger beroep van de heer V en de vordering die hij stelde in hoofdorde zijn dus gegrond. Nu de vordering die de heer V stelde in hoofdorde gegrond is, moet door het arbeidshof niet ingegaan worden op de vorderingen die hij verder nog in ondergeschikte en meer ondergeschikte orde stelde.

VI. De beslissing van het arbeidshof

Na eensluidend schriftelijk advies van mevrouw Nathalie Van den B, Advocaat-generaal en om de redenen hierboven uiteengezet, beslist het arbeidshof het volgende:

Het hoger beroep van de heer V is ontvankelijk en gegrond in de hierna bepaalde mate.

Het arbeidshof hervormt het vonnis van Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel van 13 februari 2023, behalve waar dit (1) de vordering van de heer V ontvankelijk verklaarde, (2) oordeelde dat op basis van het mandaat als bestuurder van de vzw Sukkelweg Hockey Club geen schending kan vastgesteld worden van art. 44 en 45 Werkloosheidsbesluit en (3) besliste over de tenlastelegging van de kosten aan de RVA en de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand vereffende.

Vervolgens beslist het arbeidshof opnieuw en:

- verklaart de vordering van de heer V zoals gesteld in hoofdorde gegrond en zodoende:
 - vernietigt de beslissing van de RVA van 12 mei 2022 en de bijbehorende terugvordering;
 - zegt voor recht dat de heer V recht heeft op de werkloosheidsuitkeringen die hij ontvangen heeft tijdens de tijdelijke werkloosheid overmacht wegens corona;
- verklaart de tegenvordering die de RVA instelde bij conclusie van 23 september 2022 ontvankelijk, maar ongegrond.

Het arbeidshof veroordeelt in overeenstemming met art. 1017, 2de lid Ger.W. de RVA tot de kosten van het geding en vereffent deze als volgt:

- de kosten van de partijen, voor de heer V vereffend op het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg, zijnde 327,96 euro en in graad van beroep, zijnde 437,25 euro;
- de bijdrage van 24,00 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, verschuldigd voor de procedure in hoger beroep.

Dit arrest wordt gewezen en ondertekend door:

A G, raadsheer

J D, raadsheer in sociale zaken, werkgever

E D, raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende

Bijgestaan door I M, griffier

I M E D J D A G

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 13 maart 2025 van de 7de kamer waar aanwezig waren:

A G, raadsheer

I M, griffier

I M

A G